

straffelovens § 152 e om berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv uden kundens samtykke videregive oplysninger om den pågældendes medicinmisbrug.

Apotekere og apotekspersonale ansat på sygehuse er omfattet af straffelovens § 152, der foreskriver tavshedspligt for personer, der virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, og som uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, hvortil den pågældende i den forbindelse har fået kendskab. Lovforslaget omfatter ikke de offentligt ansatte apotekere og apotekspersonale.

Læger og apotekere oplever i deres hverdag tilfælde, hvor en patient får ordineret og udleveret medicin i et videre omfang, end der er faglig begrundelse for. Den Almindelige Danske Lægeforening og Danmarks Apotekerforening har tilkendegivet, at sådanne situationer i de fleste tilfælde opstår ved, at den enkelte læge ikke er bekendt med, hvad andre læger tidligere måtte have ordineret til den pågældende patient. Denne situation vil typisk kunne forekomme i tilfælde, hvor egen læge på grund af kursus, ferie eller lignende er fraværende fra sin praksis, og der mellem et antal praktiserende læger i området er aftalt en såkaldt »vagtring«, hvor lægerne henviser til hinanden i disse fraværssituationer. En anden hyppig situation er, at patienten kontakter læger i forskellige dele af landet. I enkelte tilfælde kan det forekomme, at patienten har fået ordineret medicin hos egen læge først på dagen, hvorefter vedkommende senere på dagen går til skadestuen/vagtlægen og får ordineret mere medicin. I de nævnte situationer har patienten mulighed for at få ordineret medicin hos flere forskellige læger inden for et kortere tidsinterval, uden at den senest ordinerende læge har kendskab til tidligere ordinationer til den pågældende patient.

Da de fleste patienter erfaringsmæssigt benytter et og samme apotek, vil apoteket ofte have mulighed for at vurdere, hvorvidt en patient i den konkrete situation i misbrugsøjemed har udnyttet muligheden for at få ordineret et eller flere lægemidler af forskellige læger.

Årsagen til, at patienten gennem kontakt til flere læger ønsker at skaffe sig lægemidler i videre omfang, end der er faglig begrundelse for, kan dels skyldes, at patienten befinder sig i et konstant medicinmisbrug eller har til hensigt at videresælge de købte lægemidler til tredjemand.

Straffelovens tavshedspligtbestemmelser forhindrer apotekeren og apotekspersonalet i uden patientens samtykke at underrette patientens egen læge og den receptudstedende læge i de ovenformævnte situationer, idet der i disse situationer meget sjældent vil

være tale om berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.

Det vil i almindelighed være en forudsætning for apotekernes berettigede videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger, at apotekets personale har vished for eller en bestyrt mistanke om, at patienten misbruger medicinen i et sådant omfang og på en sådan måde, at det kan indebære en risiko for patientens liv eller helbred, og at apotekets personale har en begrundet forventning om, at en henvendelse til lægen vil kunne give mulighed for, at den fornødne behandling vil kunne blive iværksat, herunder at lægen for fremtiden vil være mere opmærksom på patientens medicinmisbrug og dermed vil kunne tage dette i betragtning ved eventuel udstedelse af recepter.

Regeringen finder det uhensigtsmæssigt, at apoteket således i almindelighed er afskåret fra at videregive tavshedsbelagte oplysninger i situationer, hvor der er viden om eller en begrundet formodning om, at patienten vil misbruge eller videresælge de pågældende lægemidler.

Regeringen foreslår derfor, at der gives apotekeren eller dennes stedfortræder adgang til at videregive oplysninger i et videre omfang, end det er muligt i henhold til straffelovens regler om tavshedspligt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at apotekeren eller dennes stedfortræder får adgang til at rette henvendelse til patientens egen læge og den receptudstedende læge, såfremt apotekeren eller dennes stedfortræder har kendskab til eller en begrundet formodning om, at det ordinerede lægemiddel vil blive videresolgt eller indgå i et løbende misbrug.

Det er forudsat, at apotekeren eller dennes stedfortræder ved henvendelse til lægen kan videregive alle relevante oplysninger til brug for lægens fortsatte behandling af den pågældende patient, herunder for lægens vurdering af hvorvidt et ordineret, men endnu ikke udleveret lægemiddel, skal udleveres.

Bestemmelsen lemper alene tavshedspligten for apotekeren og dennes stedfortræder. Apotekspersonalets tavshedspligt i medfør af straffelovens bestemmelser forbliver således uændret, idet regeringen finder det mest hensigtsmæssigt, at det er apotekets ansvarlige leder eller dennes stedfortræder, der forestår underretningen af lægerne.

Bestemmelsen omfatter alene receptordinerede lægemidler. Bestemmelsen finder således ikke anvendelse på håndkøbsmedicin, medmindre medicinen undtagelsesvis er ordineret på recept. Regeringen finder ikke grundlag for at lade bestemmelsen omfatte håndkøbsmedicin, idet patientens brug af håndkøbs-